

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
3 У 15896/16 (2013)
19.01.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Зорица Коренић, адвокат из Београда, ул. Нехруова бр. 77/23, против туженог Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачко-инвалидску заштиту Градске управе града Београда, ради поништаја решења XIX-06 број: 581-91/2013 од 27.08.2013. године, у предмету одлучивања о признавању својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.01.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачко-инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 581-91/2013 од 27.08.2013. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Секретаријат за социјалну заштиту – Сектор за борачко-инвалидску заштиту Градске управе града Београда, да тужиоцу А.А. из ..., улица ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда 13 У 15937/13 од 31.01.2014. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., поднета против решења Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачко-инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 581-91/2013 од 27.08.2013. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за друштвене делатности-Одсек за борачко-

инвалидску заштиту Градске општине Нови Београд број 580-58/2011 од 30.05.2013. године, којим је у ставу првом диспозитива поништено решење Управе за борачко-инвалидску заштиту Градске управе XII-03 бр.58.2-337 од 12.05.2000. године, којим је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида VI групе са 60% инвалидитета са правом на личну инвалиднину, као и касније донето решење Општинске управе Нови Београд, број: П-580-342/99 од 13.12.2001. године решење Управе за борачко-инвалидску заштиту Градске управе, XII-03 број 58.2-85 од 28.03.2012. године, којим је признато својство ратног војног инвалида VII групе 50% инвалидитета са правом на личну инвалиднину; решење Градске управе Новог Београда; број: П-580-342/99 од 31.10.2012. године, решење Управе за борачку и инвалидску заштиту Градске управе, XII-03 број 58.2-1141/02 од 12.12.2002. године; решење Градске општине Нови Београд, број: П-580-342/99 од 25.10.2004. године, решење Секретаријата за социјалну и дечију заштиту, Сектор борачко-инвалидске заштите Градске управе, XIX-06 број: 58.2-1054/04 од 14.01.2005. године и решење Градске општине Нови Београд, број: П-580-342/99 од 31.10.2005. године и одбијен захтев за признање својства ратног војног инвалида, јер нису испуњени законски услови. Другим ставом диспозитива је одређено да повраћај неправилно примљеног износа на име личне инвалиднине у износу од 575.880,00 динара за временски период од 01.01.2000. године до 31.12.2010. године, решиће се у посебном поступку.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставном суда Уж. 2243/2014 од 15.11.2016. године, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Управног суда У 15937/13 од 31.01.2014. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1. диспозитива) и поништена пресуда Управног суда У 15937/13 од 31.01.2014. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачко-инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 581-91/2013 од 27.08.2013. године (став 2. диспозитива).

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је претходно утврдио да је у управном поступку и у управном спору, који су претходили уставносудском поступку, првостепеним решењем од 30.05.2013. године поништено решење из 2000. године којим је подносиоцу признато својство ратног војног инвалида, као и сва касније донета решења у овој правној ствари, одбијен је захтев подносиоца за признавање предметног својства и одређено да ће се питање повраћаја примљеног износа на име личне инвалиднине решити у посебном поступку. Утврђено је да се образложење наведеног решења састоји у томе да је поступак поновљен по службеној дужности јер су утврђене нове чињенице, односно јер је утврђено да је подносилац предметно право остварио коришћењем лажних исправа медицинских налаза лекара специјалисте (протоколи ближе наведени у том решењу од 2000. до 2005. године нису пронађени у књизи протокола за наведене датуме, тако да не постоји евиденција о томе

да је подносилац уопште обавио те прегледе, док за прегледе које је обавио од 1991. године до 1999. године не постоји могућност да се утврди да ли их је подносилац обавио јер се чувају десет година и након тога уништавају), те из разлога што подносилац поседује прву валидну медицинску документацију о лечењу психичких тегоба тек из 1999. године. Утврђено је да је другостепени орган решењем одбио жалбу јер је прва валидна медицинска документација о лечењу, а која се односи на лечење психичке болести, из 1999. године, односно после протекла рока од две године од престанка околности под којима је болест наступила. Уставни суд је указао да нова чињеница на коју указује првостепени орган, односно чињеница да је медицинска документација од 2000. до 2005. године коју је подносилац прилагао пре доношења решења, а којима му је “даље” признавано тражено право “лажна”, би евентуално могла послужити као основ за понављање поступка окончаних тим решењима, те њихово евентуално понављање, међутим, поступак је окончан решењем из 2000. године којим му је признато предметно право, на основу тада приложене документације, не може бити поновљен из разлога наведених у образложењу првостепеног решења, а које је прихватио и другостепени орган управе, као и Управни суд. Такође, Уставни суд је указао да образложење да подносиоцу није могло бити признато тражено својство јер је прва валидна документација из 1999. године, јер ово није нова чињеница из члана 239. Закона о општем управном поступку, те евентуална погрешна примена прописа, или другачије закључивање из чињеничне грађе прикупљене у ранијем поступку, није правни основ за понављање поступка. Имајући у виду наведено, а будући да је Управни суд у свему прихватио образложења органа управе, Уставни суд је нашао да је у оспореној пресуди произвољно примењено материјално право на штету подносиоца уставне жалбе, те је стога утврђена повреда права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава и поништио оспорену пресуду Управног суда У 15937/13 од 31.01.2014. године, и наложено је да надлежни суд у управном спору поново одлучи.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У 15937/13 од 31.01.2014. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари и изјашњење туженог, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Наиме, одредбом чл. 166. ст. 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом чл. 171. Устава, утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. ст. 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом чл. 89. ст. 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указао је да је право на личну инвалиднину по основу својства радног војног инвалида VI групе са 60% инвалидитета, остварио на основу Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Истакао је да није могао да оствари своје право без валидне документације а да је ораган који је одлучивао о признавању права свакако оценио медицинску документацију достављену уз захтев. Навео је да је недопустиво да се без икаквих доказа тврди да је остварио право на личну инвалиднину коришћењем лажних исправа лекара специјалисте. На тражење првостепеног органа доставио је оригиналну медицинску документацију у току 1999. године и иста му никада није враћена. Истакао је да је оштећен неправилним и незаконитим радом надлежног органа и да је одбијањем захтева да му се призна право на личну инвалиднину повређен закон на његову штету, да му је ускраћено стечено право на инвалиднину. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да првостепено решење, усвоји захтев тужиоца и призна право на личну инвалиднину почев од 01.01.2000. године као ратном војном инвалиду VII групе са 50% инвалидитета за стално као и да обавезе првостепени орган да изврши обрачун усклађене инвалиднине од 01.01.2010. године и да тако усклађену инвалиднину даље усклади са свим повећањима до дана извршења. Трошкове је тражио у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за друштвене делатности-Одсек за борачко-инвалидску заштиту Градске општине Нови Београд број 580-58/2011 од 30.05.2013. године, којим је у ставу првом диспозитива поништено решење Управе за борачко-инвалидску заштиту Градске управе XII-03 бр.58.2-337 од 12.05.2000. године, којим је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида VI групе са 60% инвалидитета са правом на личну инвалиднину, као и касније донето решење Општинске управе Нови Београд, број: II-580-342/99 од 13.12.2001. године решење Управе за борачко-

инвалидску заштиту Градске управе, XII-03 број 58.2-85 од 28.03.2012. године, којим је признато својство ратног војног инвалида VII групе 50% инвалидитета са правом на личну инвалиднину; решење Градске управе Новог Београда; број: II-580-342/99 од 31.10.2012. године, решење Управе за борачку и инвалидску заштиту Градске управе, XII-03 број 58.2-1141/02 од 12.12.2002. године; решење Градске општине Нови Београд, број: II-580-342/99 од 25.10.2004. године, решење Секретаријата за социјалну и дечију заштиту, Сектор борачко-инвалидске заштите Градске управе, XIX-06 број: 58.2-1054/04 од 14.01.2005. године и решење Градске општине Нови Београд, број: II-580-342/99 од 31.10.2005. године и одбијен захтев за признање својства ратног војног инвалида, јер нису испуњени законски услови. Другим ставом диспозитива је одређено да повраћај неправилно примљеног износа на име личне инвалиднине у износу од 575.880,00 динара за временски период од 01.01.2000. године до 31.12.2010. године, решиће се у посебном поступку. У поступку по жалби тужени орган је, након оцене списка, навода жалбе и ожалбеног решења, нашао да је првостепени орган правилно одлучио када је одбио захтев Поповић Жарка за признавање својства ратног војног инвалида, у складу са одредбом члана 77. став 4. у вези члана 2. став 1. и члана 3. тачка 3. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, будући да су достављени докази, прва валидна медицинска документација о лечењу којом је располагао тужилац и која се односи на лечење психичке болести на ВМА – Клиника за психијатрију од 06.12.1999. године, не могу ценити јер је достављена после протека од 2 године од престанка околности под којима је болест настала.

Пресудом Управног суда У 15937/13, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења туженог од 27.08.2013. године. Управни суд је нашао да је правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, којим су поништена решења Управе за борачку и инвалидску заштиту почев од 12.05.2000. године па све до решења од 31.10.2005. године којима је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида. Ово из разлога што до покретања понављања поступка у овој управној ствари нису биле познате чињенице из наведеног дописа Министарства и дописа Војнобезбедносне агенције о чињеници да медицински налази лекара специјалисте ВМА нису пронађени односно да није заведено да је тужилац обављао прегледе на ВМА. Како се сазнањем за ту чињеницу дошло накнадно и како то сазнање доводи до другачијег решења у односу на начин на који је ова управна ствар решена стекли су се услови из члана 92. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца и из одредбе члана 239. Закона о општем управном поступку. Истакнуто је да се до сазнања за нове чињенице дошло накнадно, а тужилац је лично изјавио пред првостепеним органом да не поседује никакву другу медицинску документацију сем приложене као и да не поседује војну књижицу, те да је прва валидна документација о лечењу којом располаже тужилац се односи на лечење психичке болести на ВМА – клиника за психијатрију од 06.12.1999. године, значи после протека рока од 2 године од престанка околности под којима је болест наступила, који доказ се не може ценити будући да није у складу са одредбом члана 77. став 4. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца у вези члана 2. става 1., члан 3. тачка 3. наведеног закона.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Службени лист СРЈ”, бр.24/98, 29/98 и 25/00 и “Службени гласник РС”, бр. 101/105 и 111/09) прописано је да се поступак за решавање о правима по овом закону, окончан решењем против кога нема редовног правног средства у управном поступку, може обновити и по истеку рокова предвиђених за обнову поступка у савезном закону којим се уређује општи управни поступак.

Према одредби члана 239. став 1. тачка 1) и 2) Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновиће се: 1) ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку; 2) ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону.

Полазећи до цитираних одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, чл. 171. Устава и чл. 104. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18/13), цитираних одредби чл. 239. Закона о општем управном поступку, Управни суд налази да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је тужени орган доносио оспорено решење пропустио је да своју одлуку заснује на правилној оцени одлучних чињеница у овој ствари. Другостепени орган је одбио жалбу јер је прва валидна медицинска документација о лечењу, а која се односи на лечење психичке болести, из 1999. године, односно после протеча рока од две године од престанка околности под којима је болест наступила. Не може се прихватити образложење да подносиоцу није могло бити признато тражено својство јер је прва валидна документација из 1999. године, јер ово није нова чињеница у смислу члана 239. Закона о општем управном поступку. Евентуална погрешна примена прописа, или другачије закључивање из чињеничне грађе прикупљене у ранијем поступку, није правни основ за понављање поступка Такође, првостепени орган је указао на чињеницу да је медицинска документација од 2000. до 2005. године коју је подносилац прилагао пре доношења решења, а којима му је “даље” признавано тражено право “лажна”, а које становиште је прихватио и другостепени орган. Овакви наводи могли би послужити као основ за понављање поступка окончаних тим решењима, те њихово евентуално понављање. Међутим, поступак је окончан решењем из 2000. године којим, је тужиоцу признато предметно право, на основу тада приложене документације, а из тих разлога не може бити поновљен управни поступак који је окончан решењем број 580-58/2011 од 30.05.2013. године (наведених у образложењу првостепеног решења).

Заснивајући своју одлуку у овој ствари на правном схватању изложеном у одлуци Уставног суда Уж. 5669/2011 од 21.04.2015. године, Управни суд је имао у виду да је Уставом Републике Србије утврђено да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и

општеобавезујуће (члан 166. став 2.), као и да је свако дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда, те да се извршење одлуке Уставног суда уређује законом (члан 171. став 1. и 3.).

С обзиром да је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима да суд уместо органа донесе одлуку, како је то тужбом предложено.

Како је у поновљеном поступку утврђено да је решење незаконито, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закон о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да тужилац има право на трошкове управног спора који се односе на састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара, одмерене према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12) па је применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.01.2017. године, 3 У 15896/16 (2013)

Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић